

## Arrest

nr. 346 894 van 20 mei 2026  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK  
Dehaernestraat 29  
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2026 met referentienummer 135446.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 juli 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 301 658 van 16 februari 2024.

1.2. Op 23 april 2024 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Verzoeker diende op 14 mei 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 12 november 2024 werd die aanvraag geweigerd op grond van artikel 74/20, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende op 25 maart 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 40ter van vreemdelingenwet, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.5. Op 17 december 2025 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM  
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.03.2025 werd ingediend door:*

*Naam: M. B.*

*Voorna(a)m(en): A. F.*

*Nationaliteit: Kameroen*

*Geboortedatum: (...)1991*

*Geboorteplaats: Douala*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, D. R. S. (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980*

*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*

*Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.*

*Betrokkene blijkt tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Italiaanse autoriteiten en hem de toegang tot de Schengenzone verbiedt. Betrokkene staat nog steeds geseind onder zijn alias E. A. J. °(...)2000 als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S.II) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). De maatregel werd genomen door de Italiaanse autoriteiten op 13.08.2021 voor een periode van 5 jaar. Betrokkene werd in februari 2022 aangetroffen in België en diende een verzoek tot internationale bescherming in onder zijn huidige identiteit. Betrokkene werd op 11.02.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 26 met zijn huidige identiteitgegevens. Het inreisverbod op betrokkene*

*alias komt daarmee echter niet te vervallen, door zich louter van de ene naar de andere lidstaat te verplaatsen en een verzoek tot internationale bescherming in te dienen onder zijn huidige identiteit. Betrokkene toont niet aan de Schengenzone te hebben verlaten en inreisverbod te hebben gerespecteerd.*

*Het zou bovendien onverenigbaar zijn met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigeringesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft.*

*Betrokkenes inreisverbod blijkt niet opgeheven of ingetrokken, gezien de seining in het SIS systeem is opgenomen bij nazicht op 03.12.2025. Gelet op het arrest Ouhrani, is de geldigheidsduur van het inreisverbod niet verstreken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene het inreisverbod van Italië niet heeft opgevolgd en aldus België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied moet verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Italiaanse autoriteiten. In elk geval kan België heden geen abstractie maken van het inreisverbod.*

*Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.*

*Betrokkene is gehuwd met de referentiepersoon op 27.07.2018. Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De vraag dient dus gesteld te worden of de referentiepersoon, wanneer aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend, feitelijk gedwongen zou worden om het grondgebied van België en bij uitbreiding het grondgebied van de Europese Unie als geheel te verlaten. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.*

*In casu blijkt niet dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Uit de beschikbare informatie in het dossier is er geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. De referentiepersoon blijkt overeenkomstig de loonfiches sinds 10.09.2018 te werken als zorgkundige. Zij is dus al lange tijd in staat om zelfstandig in te staan voor het levensonderhoud en dat van haar twee minderjarige kinderen. Zij is dus allerm minst afhankelijk van betrokkene om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Ook betrokkene is sinds 2022 tewerkgesteld in België. Beiden blijken dus in staat te werken en bestaansmiddelen te verwerven om onafhankelijk van elkaar te leven. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan het omgekeerde blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat er gemeenschappelijke kinderen zijn.*

*Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon zich in 2005 naar België heeft begeven om een asielaanvraag in te dienen, deze werd haar geweigerd. In 2007 is ze in het huwelijk getreden met een Belg en in 2009 heeft ze verblijf gekregen op basis van gezinshereniging. De referentiepersoon is op 03.02.2016 Belg geworden en enkele maanden erna uit de echt gescheiden. In januari 2018 is ze mama geworden van een tweeling, deze kinderen hebben een Belgische vader. De referentiepersoon en betrokkene zijn in Kameroen gehuwd op 27.07.2018. De referentiepersoon is terug naar België gereisd en betrokkene is in Kameroen gebleven. Op 19.10.2019 is betrokkene papa geworden van een dochter, de moeder is niet de referentiepersoon. Gelet op het gegeven dat betrokkene pas in februari 2022 voor het eerst is opgedoken in*

*België, is het ook redelijk te stellen dat mevrouw eveneens in staat is om het volledige huishouden te verzorgen, en haar leven te organiseren zonder hulp of fysieke nabijheid van betrokkene.*

*Niettegenstaande dat betrokkene kennelijk al geruime tijd samenwoont met de referentiepersoon, zij het dan in illegaal verblijf, vormt dit geen concrete aanwijzing van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen volwassen personen. Te meer nu betrokkene reeds jaren gescheiden heeft geleefd van zijn echtgenote, zonder dat dit de echtgenote blijkbaar gedwongen heeft het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Behoudens bewijs van het tegendeel, wat in casu niet geleverd wordt, zijn volwassen personen immers in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een eigen leven te leiden (cfr. Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018). Betrokkene en zijn echtgenote zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.*

*Alles bij elkaar genomen is het redelijk te stellen dat de Belgische echtgenote, noch haar kinderen het Belgische grondgebied en bij uitbreiding de Europese Unie moeten verlaten, indien aan betrokkene het recht op verblijf niet wordt toegekend. De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten brengt niettemin een scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote, maar gezien er geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken wordt de impact van de scheiding als beperkt ingeschat. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgische en Schengengrondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar zoals ze in het verleden al gedaan hebben. Bovendien kan zijn echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een zodanige afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.*

*Op grond van het bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van het Schengengrondgebied te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het Schengengrondgebied in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.*

*Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hem de toegang tot de Schengenzone wordt onzegd, hetgeen noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.*

*Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod"; Hieruit volgt dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het Schengengrondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

*“D.1. Eerste middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en artikel 62 Vreemdelingenwet in het licht beschouwd van artikelen 1, 3 en 40ter Vreemdelingenwet*

#### *D.1.1. Toelichting van de geschonden wetsbepalingen en -normen*

*13. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*Materiële zorgvuldigheid vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten betreft die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid.*

*Deze principes brengen een actieve onderzoeksplicht met zich mee. Daartegenover staat een zekere medewerkingsplicht van de burger.*

*14. Op elke administratieve overheid rust een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Art. 3 van desbetreffende wet schrijft voor:*

*“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”*

*De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.*

*De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.*

*Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, te weten dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.*

*De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en in rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen.*

*(RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).*

#### *D.1.2. Toepassing op de zaak*

*18. De bestreden beslissing schendt de hiervoor uiteengezette rechtsnormen, en meer bepaald op de hierna in concreto toegelichte punten.*

*(1) De bestreden beslissing is niet waarachtig:*

*- Pas na uitdrukkelijk verzoek tot inzage in het SIS door de raadsman van Verzoeker (na de bestreden beslissing) werd een document voorgelegd met verwijzing naar een Italiaans “expulsion decree” (uitreisbevel). Het betreft echter een door de Verwerende partij zelf opgemaakte verklaring; geen origineel document afkomstig van de Italiaanse autoriteiten, wat nochtans wel door de raadsman van Verzoeker werd gevraagd met expliciete verwijzing naar de lopende beroepstermijn tegen de bestreden beslissing (stuk 14). Er bestaat aldus geen enkele waarborg dat het effectief om de weerslag gaat van een bestaande beslissing van de Italiaanse (bevoegde) autoriteiten.*

- Verzoeker wordt gesterkt in dit vermoeden doordat in het administratief dossier gewoonweg nergens een spoor van een daadwerkelijk inreisverbod van de Italiaanse autoriteiten teruggevonden worden. Dhr. M. B. heeft helemaal geen weet van een dergelijke beslissing, of werd daarvan alleszins nooit in kennis gesteld door de Italiaanse autoriteiten. Zie de randnummers 6-7 van dit verzoekschrift met verwijzing naar de stukken 2 - 5.

- Daarenboven vermeldt een verslag van raadpleging van het SIS op 14.02.2022 een “no hit” onder de ware (en enige ooit gebruikte) identiteit van Dhr. M. B. (stuk 2), terwijl het verslag van de raadpleging van de raadsman van Verzoeker ook diezelfde ware (en enige ooit gebruikte) identiteit van Dhr. M. B. vermeldt (stuk 17). Daartegenover staat de bestreden beslissing die verwijst naar een alias.

- Dit vermoeden wordt des te meer versterkt doordat aan Verzoeker na een eerste verblijfsaanvraag (op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet) op 10 december 2024 een bijlage 20 werd afgeleverd, waarin met geen woord werd gerept over een vermeend inreisverbod. Het verzoek werd toen afgewezen omdat de Verwerende partij het Kameroense – toen nog niet naar Belgisch recht erkende – huwelijk niet waarachtig bevond (stuk 10).

- Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat Verzoeker ooit een alias zou hebben gebruikt voor de Belgische noch Italiaanse autoriteiten. Deze bewering wordt bevonden met klem betwist.

(2) De bestreden beslissing is tegenstrijdig met het administratief dossier.

- Daar waar wordt gesteld dat aan “zijn alias E. A. J. °(...)2000” door de Italiaanse autoriteiten een inreisverbod zou zijn opgelegd. Vooreerst blijkt uit geen enkel stuk het gebruik van een alias, en bovendien vermeldt de brief van de Verwerende partij waarin naar het Italiaanse “expulsion decree” (uitreisbevel) wordt verwezen de daadwerkelijke naam van Verzoeker (A. M. B.) en niet de beweerdelijke alias.

- Daar waar wordt gesteld dat het vermeende Italiaanse inreisverbod hem de toegang tot de Schengenzone zou ontzeggen. Het door de Verwerende partij bezorgde ‘verslag’ van het Italiaanse inreisverbod (stuk 17) vermeldt:

Geen inreisverbod: enkel “measure’s nature: expulsion decree” (vrij vertaald: aard van de maatregel: uitwijsbevel). Er is geen vermelding van een inreisverbod of “travel ban”.

Geen inreisverbod voor de ganse Schengenzone: er staat enkel vermeld:

“5) MEASURE’S EFFECTS: 5 YEARS. IF THE ALIEN WISHES TO RETURN TO ITALY BEFORE THE EXPIRY OF THE 5 YEARS HE MUST OBTAIN A SPECIAL AUTHORIZATION ISSUED BY THE INTERIOR MINISTER”

Vrij vertaald met eigen aanduiding in vet:

“5) GEVOLGEN VAN DE MAATREGEL: 5 JAAR. ALS DE VREEMDELING VOOR HET VERSTRIJKEN VAN DE 5 JAAR NAAR ITALIË WIL TERUGKEREN, MOET HIJ EEN SPECIALE TOESTEMMING VERKRIJGEN DIE WORDT AFGEGEVEN DOOR DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN.”

- Ook in het intern e-mailverkeer van de gemachtigde kan geen spoor van een “inreisverbod” teruggevonden worden; enkel een seining in het SIS (stuk 18).

(3) De bestreden beslissing is onzorgvuldig gemotiveerd.

- Daar waar word gesteld dat de Italiaanse autoriteiten een inreisverbod zou hebben uitgevaardigd “hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.”

Uit deze motivering kan Verzoeker onmogelijk uitmaken om welke reden hem niet alleen een terugkeermaatregel, maar daarenboven een inreisverbod zou zijn opgelegd door de Italiaanse overheid.

- Daar waar ten onrechte wordt gesteld dat het inreisverbod reeds van kracht zou zijn. Het is vaste rechtspraak van het HvJ dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat de derdelander het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat en dat een inreisverbod dus géén gevolgen heeft wanneer de terugkeerverplichting niet wordt nagekomen (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, Ouhrami §§ 47-51 en HvJ 17 september 2020, nr. C-806/18, J.Z.). Volgens de Raad van State heeft een

*inreisverbod niettemin bindende kracht vanaf de kennisgeving ervan. Echter werd Verzoeker in casu nooit in kennis gesteld van een inreisverbod, behalve dan thans door de bestreden beslissing.*

*19. Deze vaststellingen duiden op een volstrekt gebrekkige, onzorgvuldig uitgewerkte motivering van de bestreden beslissing en zodoende een schending van zowel de motiverings-, als de zorgvuldigheidsplicht.*

*Om deze eerste redenen dringt de vernietiging zich op."*

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de genoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. De beslissing verwijst expliciet naar de toepassing van artikel 3, eerste lid, 5° en artikel 40ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en motiveert dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een nog geldend Italiaans inreisverbod, gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem. Daarnaast wordt gemotiveerd dat, gelet op het bestaan van dit inreisverbod, geen afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend, aangezien geen zodanige afhankelijkheidsverhouding wordt vastgesteld dat de Belgische echtgenote feitelijk zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend.

De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de akte worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (*cfr.* RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Het behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing vermeldt niet enkel het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, maar ook de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 3, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing ten onrechte steunt op het bestaan van een vermeend Italiaans inreisverbod. Hij betwist dat hij ooit een *alias* heeft gebruikt en stelt dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat hij onder de naam "*E. A.*" zou zijn gesignaleerd. Hij voert aan dat in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen enkele verwijzing naar een alias terug te vinden is, dat een SIS raadpleging op 14 februari 2022 een "*no hit*" opleverde onder zijn ware en enige ooit gebruikte identiteit en dat hij helemaal geen weet had van een door de Italiaanse autoriteiten opgelegd inreisverbod. Volgens verzoeker blijkt uit de door de DVZ meegedeelde informatie bovendien enkel het bestaan van een "*expulsion decree*" en niet van een daadwerkelijk inreisverbod, dat bovendien, zo hij stelt, enkel betrekking zou hebben op Italië.

De Raad stelt evenwel vast, mede gelet op de verduidelijkingen uiteengezet in de nota van verwerende partij, dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een SIS signalering ter fine van weigering van toegang, afkomstig van de Italiaanse autoriteiten. Uit de aanvullende informatie die overeenkomstig de SIRENE procedure werd verkregen van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat deze signalering verband houdt met een maatregel genomen op 13 augustus 2021 met een werkingsduur van vijf jaar, waarbij verzoeker het verbod wordt

opgelegd het Italiaans grondgebied, en bijgevolg het Schengengrondgebied, te betreden zonder voorafgaande toestemming. Een dergelijke SIS seining steunt op een beslissing van de signalerende lidstaat die overeenkomstig de geldende Europese procedures werd geregistreerd en meegedeeld.

Voorts blijkt uit de door verweerder aangehaalde stukken dat er sprake is van een AFIS match, wat betekent dat verzoeker via een vingerafdrukvergelijking werd geïdentificeerd als de persoon die door de Italiaanse autoriteiten werd geseind. In dit licht kan het feit dat verzoeker stelt nooit een *alias* te hebben gebruikt of dat eerdere zoekopdrachten op basis van naam geen resultaat opleverden, niet volstaan om de vastgestelde link tussen verzoeker en de SIS seining te ontkrachten, aangezien dactyloscopische gegevens juist worden aangewend om identiteitsverwisselingen te vermijden.

Voor zover verzoeker betoogt dat het door verweerder overgelegde M formulier geen "*origineel*" document van de Italiaanse autoriteiten zou betreffen en daarom geen geldige bewijswaarde zou hebben, miskent dit betoog de werking van het Schengeninformatiesysteem en de rol van het Sirene bureau. Krachtens artikel 7, lid 2, van de Verordening (EU) 2018/1861, dat SIS regelt op het gebied van grenscontroles en de signaleringen ter fine van weigering van toegang en verblijf omvat, wijst elke lidstaat een nationaal Sirene bureau aan dat permanent operationeel is en dat fungeert als enig contactpunt voor de uitwisseling van aanvullende informatie in verband met SIS signaleringen. Het door verweerder overgelegde M formulier gaat blijkens het stuk zelf uit van het Sirene bureau van de signalerende lidstaat en bevat de aanvullende informatie die volgens de SIRENE procedure aan de geraadpleegde lidstaat dient te worden meegedeeld. Dat dit document niet rechtstreeks door verzoeker werd ontvangen van de Italiaanse autoriteiten doet aan de bewijswaarde ervan in deze procedure geen afbreuk; het betreft het reguliere kanaal waarlangs lidstaten informatie over signaleringen uitwisselen.

Wat de identiteitsvaststelling betreft, voorziet artikel 33, lid 2, van de Verordening (EU) 2018/1861, waarvan de werking parallel loopt aan artikel 43, lid 2, van de Verordening (EU) 2018/1862 doordat het centrale SIS één integraal informatiesysteem vormt, in een geautomatiseerd vingerafdrukidentificatiesysteem. Dactyloscopische gegevens worden daarbij omschreven als gegevens die vanwege hun uniciteit accurate en definitieve vergelijkingen mogelijk maken ten aanzien van de identiteit van een persoon.

Dat een eerdere zoekopdracht in het SIS op 14 februari 2022 onder de bij de Belgische autoriteiten opgegeven identiteit een negatief resultaat opleverde, is verenigbaar met het later vastgestelde gebruik van een andere identiteit door verzoeker in Italië, en doet niet af aan de actuele biometrische match.

Voor zover verzoeker zich beroept op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak "*Ouhrami*" (C 225/16) om te besluiten dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen zolang hij het grondgebied niet daadwerkelijk heeft verlaten, kan hij niet worden gevolgd. In dat arrest sprak het Hof zich uitsluitend uit over het beginpunt voor de berekening van de duur van het inreisverbod, niet over de tegenwerpelijke ervan in een procedure tot toekenning van een verblijfsrecht. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 245.653 van 7 oktober 2019 verduidelijkt dat uit "*Ouhrami*" niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. De omstandigheid dat verzoeker stelt nooit individueel in kennis te zijn gesteld van het Italiaanse besluit, doet aan deze tegenwerpelijke evenmin afbreuk: een SIS signalering ter fine van weigering van toegang werkt vanaf haar invoering in het systeem en kan door iedere geraadpleegde lidstaat in aanmerking worden genomen.

Gelet op deze elementen toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onjuiste of onredelijke wijze is uitgegaan van het bestaan en de tegenwerpelijke van het Italiaanse inreisverbod.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

*"D.2. Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en artikel 62 Vreemdelingenwet, de onderzoeks- en hoorplicht in het licht beschouwd van artikel 20 VWEU, en artikel 8 EVRM en artikelen 7 en 24 EU-Handvest van de Grondrechten*

*D.2.1. Toelichting van de geschonden wetsbepalingen en -normen*

*18. Vooreerst wordt verwezen naar de randnummers 13 en 14 voor wat betreft de duiding bij de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.*

*19. Verzoeker verwijst ook naar zijn hoorrecht in combinatie met de onderzoeksplicht van het bestuur.*

*De eerbiediging van de rechten van de verdediging vormen een fundamenteel beginsel van het (Unie)recht, waarvan het recht om in elke procedure gehoord te worden integraal deel uitmaakt. Het hoorrecht staat verankerd in de art. 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten in het kader van de garantie op de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces, maar ook in art. 41 dat het recht op behoorlijk*

bestuur waarborgt. Art. 41, 2de lid bepaalt dat dit recht met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13; HvJ 3 juli 2014, nr. C-129/13).

Het hoorrecht moet de administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Het hoorrecht van de betrokken burger, maar ook de hoor- en onderzoeksplicht van het bestuur, kaderen in het bredere rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt.

20. Artikel 20 VWEU is het fundament van het burgerschap van de Europese Unie. Het bepaalt de rechten en plichten van de Unieburger, in het bijzonder het recht op vrij verkeer (punt 2.a).

Het Hof van Justitie stelt dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unie burgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten. Dit criterium is nader uitgewerkt in het arrest-Dereci e.a., waarin het Hof heeft opgemerkt dat het criterium in kwestie betrekking heeft op “gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”. In het arrest van het Hof in de zaak-Chavez- Vilchez e.a. wordt uiteengezet hoe de rechtspraak is geëvolueerd. Het Hof heeft vastgesteld “dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, een derdelander die familielid is van die burger het verblijfsrecht bij wijze van uitzondering niet kan worden ontzegd omdat anders aan het burgerschap van de Unie, dat aan die burger toekomt, de nuttige werking zou worden ontnomen indien als gevolg van die weigering deze burger in feite genoopt is het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd.

Het “algemeen zorgvuldigheidsbeginsel” gebiedt een nauwgezet onderzoek van de band van afhankelijkheid tussen de betrokkene en de Unieburgers om te beoordelen of hij een afgeleid verblijfsrecht kan genieten krachtens art. 20 VWEU (Raad Vreemdelingenbetwistingen (alg. verg.) nr. 299.034, 20 december 2023).

21. Artikel 7 EU-Handvest van de Grondrechten bevat rechten die overeenstemmen met deze die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM (= recht op een gezinsleven).

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de effectieve werking van het EU-Handvest is duidelijk (RvV 30 mei 2016, nr. 168.654; RvV 5 februari 2016 nr. 161.481; RvV 15.1.2015 nr.136.353).

Art. 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Een eventuele schending daarvan moet in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996), de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36), de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland) en de intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

22. Artikel 24 EU-Handvest van de Grondrechten bepaalt vervolgens:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

#### D.2.2.Toepassing op de zaak

23. Verzoeker moest via de thans bestreden beslissing voor het eerst kennis nemen van het (beweerdelijk) bestaan van een inreisverbod, opgelegd door de Italiaanse autoriteiten. De gemachtigde weet zeer goed dat, in voorkomend geval, een afhankelijkheidsonderzoek zich opdringt ingevolge de gekende rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de werking van artikel 20 VWEU. In het algemeen moest de gemachtigde, ook op

*grond van artikel 7 EU-Handvest van de Grondrechten, een belangenafweging maken van het recht op gezinsleven en het hoger belang van het kind (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A. e.a. t. België, §§ 71 en 107).*

*Verzoeker was bijgevolg totaal verrast door de bestreden beslissing, gezien hij geen enkel beletsel zag voor het indienen van zijn verblijfsaanvraag. Hij wist immers niet van het bestaan af van een inreisverbod; anders had hij daaraan tegemoet kunnen komen door, bijvoorbeeld, het toevoegen van een begeleidend dossier dat het de gemachtigde mogelijk moest maken een gedegen afhankelijkheids- en belangenonderzoek te voeren.*

*Het had daarom op het pad van de gemachtigde gelegen om, tijdens het onderzoek van de verblijfsaanvraag, de Verzoeker te vragen om binnen een welbepaalde termijn daaromtrent standpunt in te nemen.*

*Het is immers niet zo dat bij eender welke verblijfsaanvraag tot gezinshereniging moet worden ingegaan op een afhankelijkheidsonderzoek in het licht van artikel 20 VWEU, temeer in casu uit het administratief dossier geen enkel spoor van een inreisverbod te vinden was. Verzoeker had de afgelopen jaren steeds dezelfde raadsman, die herhaaldelijk een update van het dossier heeft opgevraagd bij de dienst Openbaarheid van Bestuur, namelijk op 14 juli 2023, 26 februari 24, 16 oktober 2024 en 18 november 2025 (stuk 6 - 9).*

*24. Niettemin was de gemachtigde wel op de hoogte van de beschikking van de Gentse Familierechtbank waarbij het Kameroense huwelijk van Verzoeker en de referentiepersoon naar Belgisch recht werd erkend en waarin wordt ingegaan op hun gezinsleven.*

*De raadsman van Verzoeker heeft deze immers per e-mail van 22 april 2025 aan de gemachtigde overgemaakt, samen met een getuigschrift van geen hoger beroep afgeleverd door de griffier van de Familierechtbank (stuk 13).*

*De bestreden beslissing gaat hier nergens op in.*

*De Familierechtbank van Gent erkende bij beschikking van 6 maart 2025 dat Verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk een hecht dagdagelijks gezinsleven leiden, alsook de rol van Verzoeker in de zorg en opvoeding van de minderjarige kinderen van zijn echtgenote, namelijk (stuk 11, pag. 1819):*

*8. Deze vaststellingen wijzen op een onoordeelkundige motivering en voorbereiding van de bestreden beslissing, en zodus een schending van de hiervoor aangehaalde rechtsbeginselen, in het licht van de Gelet op de voorgaande elementen is het enig middel ontvankelijk en gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”*

2.2.2. Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten een afdoende belangenafweging en afhankelijkheidstoets te verrichten en dat de weigering om hem een verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat zijn Belgische echtgenote, en impliciet ook haar minderjarige kinderen, feitelijk zouden worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Hij voert aan dat hij sinds maart 2022 samenwoont met zijn echtgenote en haar kinderen, dat hij een vaderfiguur is voor de tweeling en dat uit de beschikking van de familierechtbank waarbij het Kameroense huwelijk werd erkend, blijkt dat sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Hij beroept zich verder op de hoorplicht en stelt dat hij, omdat hij niet op de hoogte was van het Italiaanse inreisverbod, niet in staat is geweest om elementen aan te brengen die op een afhankelijkheidsverhouding zouden wijzen.

Voor zover verzoeker aanvoert dat verweerder zijn hoorrecht heeft miskend door hem niet vooraf in de gelegenheid te stellen zijn standpunt over de SIS signalering kenbaar te maken en bijkomende stukken aan te brengen ter staving van een mogelijke afhankelijkheidsverhouding, kan dit betoog niet worden gevolgd. De aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie is een aanvraagprocedure waarin het aan de aanvrager toekomt om alle elementen aan te brengen die nodig zijn om aan te tonen dat hij voldoet aan de bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, verplicht het bestuur niet om in dergelijke aanvraagprocedures aan de aanvrager voorafgaandelijk een ontwerpbeslissing met motivering toe te zenden, noch om hem expliciet uit te nodigen op specifieke onderdelen te reageren. Verzoeker beschikte vanaf de indiening van zijn aanvraag op 25 maart 2025 tot aan het nemen van de bestreden beslissing op 17 december 2025 over een ruime termijn om in zijn aanvraag, of via aanvullende stukken, alle elementen aan te brengen die hij dienstig achtte ter ondersteuning van zijn verblijfsaanspraak, met inbegrip van eventuele elementen die wijzen op een afhankelijkheidsverhouding in de zin van het arrest “K.A.”. Dat verzoeker stelt op het ogenblik van zijn aanvraag niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van de Italiaanse SIS signalering, doet aan deze bewijslast geen afbreuk en ontslaat hem niet van de verplichting om in zijn aanvraag de elementen aan te dragen op grond waarvan een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen worden toegekend.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op het bestaan van een nog geldend inreisverbod. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018, “K.A. e.a.” (C 82/16) geoordeeld dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging door een familielid van een Unieburger niet louter op grond van een geldend inreisverbod kan worden geweigerd, zonder dat is onderzocht of tussen de Unieburger en de derdelander een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat de weigering van verblijf ertoe zou leiden dat de Unieburger feitelijk wordt verplicht het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Uit dit arrest volgt evenwel eveneens dat een verblijfsrecht niet hoeft te worden erkend wanneer uit dit afhankelijkheidsonderzoek blijkt dat van een dergelijke uitzonderlijke situatie geen sprake is, ook indien een inreisverbod geldt. In het licht van deze rechtspraak dient te worden nagegaan of de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat het gezinsleven op een wijze wordt aangetast die de betrokken Unieburgers feitelijk zou dwingen het grondgebied van de Unie te verlaten.

*In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat deze toets werd verricht. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote beiden volwassen personen zijn en dat de echtgenote reeds geruime tijd economisch zelfstandig is. Zij blijkt in staat om zelfstandig in te staan voor haar levensonderhoud en dat van haar kinderen. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat zij bijzondere zorg behoeft door verzoeker of dat zij om medische, mentale of fysieke redenen afhankelijk is van zijn aanwezigheid. Voorts wordt vastgesteld dat partijen gedurende meerdere jaren gescheiden hebben geleefd, zonder dat dit de echtgenote ertoe heeft gedwongen het Belgische grondgebied of het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Verzoeker beroept zich verder op de beschikking van de familierechtbank te Gent van 6 maart 2025, waarbij het Kameroense huwelijk werd erkend en het bestaan van een hecht dagelijks gezinsleven werd vastgesteld. De erkenning van het huwelijk en de vaststelling dat partijen feitelijk samenleven, vormen op zich evenwel geen vaststelling van een afhankelijkheidsverhouding zoals door het Hof van Justitie in het arrest “K.A.” wordt vereist. Het Hof heeft in dat arrest uitdrukkelijk gepreciseerd dat tussen volwassenen slechts in uitzonderlijke gevallen, waarin de betrokkene op geen enkele wijze van het familielid kan worden gescheiden, een afhankelijkheidsverhouding voorstelbaar is die een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU kan rechtvaardigen (HvJ 8 mei 2018, C 82/16, K.A. e.a., punt 65). De vaststellingen van de familierechtbank, die betrekking hebben op de waarachtigheid van het huwelijk en het samenleven, doen niet blijken dat aan deze uitzonderlijke drempel is voldaan. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan, noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift, waaruit zou blijken dat zijn echtgenote om medische, mentale, fysieke of andere bijzondere redenen op zodanige wijze van zijn aanwezigheid afhankelijk zou zijn dat zij feitelijk gedwongen zou worden hem buiten het grondgebied van de Unie te vergezellen.

Wat de minderjarige kinderen betreft, stelt de Raad vast dat zij geen gemeenschappelijke kinderen van partijen zijn, dat zij een Belgische vader hebben en dat verzoeker geen wettelijke ouderlijke verantwoordelijkheid draagt ten aanzien van hen. Het enkele gegeven dat verzoeker een ondersteunende rol vervult binnen het huishouden vormt geen concrete aanwijzing van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat het verblijf van de kinderen of van hun moeder onlosmakelijk verbonden zou zijn met de fysieke aanwezigheid van verzoeker.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing het bestaan van een gezinsleven uitdrukkelijk erkent, maar motiveert dat de verplichting voor verzoeker om het grondgebied te verlaten weliswaar een scheiding met zich meebrengt, doch dat de impact van deze scheiding als beperkt wordt ingeschat, gelet op het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie. Daarbij wordt erop gewezen dat het verzoeker niet definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote te ontwikkelen en dat moderne communicatiemiddelen, evenals wederzijdse bezoeken, toelaten het contact te onderhouden. Evenmin blijkt dat het hoger belang van de kinderen, zoals bedoeld in artikel 24 van het Handvest, door deze beslissing wordt miskend.

Aan deze beoordeling doet niet af dat de Raad in andere zaken tot vernietiging is overgegaan wanneer verweerder bij een aanvraag tot gezinshereniging in aanwezigheid van een inreisverbod was tekortgeschoten in het onderzoek naar afhankelijkheidselementen. In die zaken werden door de aanvrager evenwel concrete elementen aangedragen, zoals een gedocumenteerde medische problematiek van de Unieburger, op grond waarvan verweerder gehouden was zijn onderzoek tot die elementen uit te breiden. Het is in dat verband vaste rechtspraak dat de nationale overheden niet uit eigen beweging gehouden zijn systematisch na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU, en dat het aan de betrokkene is om de bewijzen aan te dragen op grond waarvan kan worden beoordeeld of de toepassingsvoorwaarden van die bepaling zijn vervuld. In voorliggende zaak heeft verzoeker bij zijn aanvraag geen elementen aangedragen die wijzen op een dergelijke uitzonderlijke afhankelijkheidsverhouding, zodat de door verweerder verrichte beoordeling, waarbij rekening werd gehouden met de economische zelfstandigheid van de echtgenote, het feit dat zij gedurende meerdere jaren zonder verzoeker in België heeft geleefd en het ontbreken van gemeenschappelijke kinderen, op de elementen van het dossier steunt en niet op loutere aannames.

Gelet op het geheel van deze elementen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing, beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 20 van het VWEU, tot gevolg heeft dat zijn Belgische echtgenote of haar kinderen feitelijk worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

*“D.3.Derde middel: schending van artikel 42 Vreemdelingenwet en artikel 52 Verblijfsbesluit*

*9. Gezien de verblijfsaanvraag op 25 maart 2025 werd ingediend, moest Verzoeker uiterlijk op 25 september 2025 een beslissing van de gemachtigde verwachten.*

*Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet stelt immers als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit dient de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen voornoemde termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De voormelde periode van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn recht op verblijf (RvV nr. 244.323, 17 november 2020).*

*Het betreft in casu een verblijfsaanvraag tot gezinshereniging van een derdelands echtgenoot met een statische Belg.*

*Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest-Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing.*

*Door de verblijfsaanvraag alsnog, laattijdig, te weigeren, zijn artikel 42 Vreemdelingenwet en artikel 52 Verblijfsbesluit geschonden.*

*De nietigverklaring dringt zich op.”*

2.3.2. Verzoeker betoogt dat, aangezien zijn verblijfsaanvraag op 25 maart 2025 werd ingediend en de bestreden beslissing pas op 17 december 2025 werd genomen, de in artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden werd overschreden. Volgens verzoeker heeft deze termijnoverschrijding tot gevolg dat hij van rechtswege aanspraak zou maken op de erkenning van zijn recht op verblijf, met toepassing van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit) voorziet als volgt:

*“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”*

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

In artikel 42 van de vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat.

Voor zover verzoeker aanvoert dat het overschrijden van de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf, vindt deze stelling geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel. Deze interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit.

Dit wordt bevestigd door rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit wat betreft de verplichting om na zes maanden een verblijfskaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Zo stelde de Raad van State in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024:

*"Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast."*

Hieruit blijkt dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat deze laattijdig zou zijn genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT